

**JE DROOMT
HET NIET
ZOMAAR**

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

**JE MYRON
HAMMING**
**DROOMT
HET NIET
ZOMAAR**

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6168 5

© 2023 Myron Hamming

Boekverzorging Roald Triebels, Amsterdam

Foto auteur © Miguel Restituyo

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Lieve lezer,

Als ik eerlijk ben, weet ik maar moeizaam in woorden te vatten hoe bijzonder ik dit vind. Het feit dat jij deze gedichten leest, is een eer die ik heel mijn leven beloof mee te dragen, en daarvoor wil ik je uit de grond van mijn hart bedanken.

Ik hoop dat je na het lezen van deze gedichten de urgentie van je eigen dromen, de onvervalste liefde voor jezelf en de ander, en het ondoofbare vuur van je verlangens door je heen voelt razen. Het na een tussentijd weer terugvindt, of misschien voor een eerste keer ontdekt.

Ik hoop dat jouw leven een verhaal mag worden, dat je met ware trots vertelt. Ik wens je het arriveren op de plekken van je dromen, en ik wens je al het goede met vrachten vol lef en een wereld aan liefde.

So so lobi,

Myron

**DIE DAG STOP
OP EN BESL
IK ALLEEN
NOG TE LEV
ALS IEMAND
NOG DURFT
DROMEN.**

TOND IK
SLOOT

EVEN
ND DIE
FT TE

MYRON, LUI
HET IS LEUK
SCHRIJFT, M
DOE HET VO
HET IS LEUK
PODIA ST
DOE HET

UISTER.

IK DAT JE

MAAR

VOOD

IK

DE GROOTS
BELOFTE AA
MEZELF WAS
DAT IK HET
ZOU MAKEN

TSTE
AAN
AS
T
EN.

De meeste stormen
kon ik wel een tijdje aan, al kon ik
het aanbreken van een nieuwe dag
soms wel vrezen, al kon ik huilen
onder een opengebroke hemel en wilde ik
mijn tranen drogen in haar stromende regen

ja de meeste van mijn zwaarste dagen

kon ik echt wel aan en steeds weer
wanneer ik zocht naar beschutting
herinnerde ik me *hoe zielsgelukkig ik was
als kind, stampend in de plassen
leunend tegen de wind.*

Ik weet de weg nog in het huis waarin ik opgroeide
ik weet nog welk stampen op de krakerige trap
bij wiens voeten hoort, ik weet nog hoe
ik de tijd kon raden als de zon 's ochtends
het kleinste keukenraampje weer vond
ik weet nog hoe een thuis niet enkel verschuilt
wat je wilt beschermen maar ook hoe het
ervoor kan zorgen dat je nooit echt naar buiten treedt
het is niet zozeer dat ik bang was om te verdwalen
wel om eindeloos onderweg te zijn
zonder te weten waarnaartoe

ik hoopte altijd dat mijn broer
zou vragen waar ik heen ging
en ik tegen hem zou zeggen:
geen flauw idee, en hij:
ja, dat begrijp ik wel.

Wellicht komt het door het brandende verhaal
dat in je zit en haar smeulende woorden op je tong
wellicht heb je simpelweg iets te vertellen
met de hoogst denkbare urgentie.

Nee

nee

nee

nee

nee

minder leven
dan ik zou kunnen.

ik wil niet meer
ik zal niet meer

Een tijdje leefde ik
in gehaaste dagen
leek ieder voorbijgaan
een wanhopige sprint en rende ik
nog het hardst weg van alles wat ik voelde

ik zag de wonden en ja
ik durfde te zeggen waar het pijn deed

er waren tijden waarin ik liever
koos voor dat altijd bekende
dan dat ik mijn verkrampde stilstand
slinks verleidde tot haar eerste pasjes
op een plek die leeg oogde
en even zo afgelegen voelde
maar waarin nog zoveel lag
om in vast te lopen

ik keek diep naar binnen
verwarde de leegte, de onrust
met de dromen die ik droeg
en de liefde die klaarlag
klaar om te delen
met de wereld voor me.

Als ik een wens mocht doen
wat zou het zijn
en ik antwoordde
een boek, netjes geschreven
waarin alles duidelijk werd
een boek dat vertelt
hoe 't kind in mij
nooit leerde schuilen
hoe de puber eigenwijs
mocht blijven zelfs toen alles
tegenzat en iedereen dacht
dat het onmogelijk was
hij het gewoon besloot te doen
een boek dat ik jaren later nog eens opensla
en diezelfde jongen op volgeschreven bladzijdes
weer terugvind als een zacht lichtpuntje
in een donkere kamer dat net niet fel genoeg is
om de ruimte te verlichten maar wel
om van veraf op te vallen.

Schrijf het van je af
al zal het hier en daar wat krassen
achterlaten van die weerhaken als woorden
maar zie eens hoe ze van je afglijden
voel hoe licht je wordt en verdamp maar
zie hoe je de ruimte vult
tot in smalle kieren en fijnste naden
op dezelfde plekken waar je eerder
stokte en jezelf zo benauwde dat er
stukjes van je weg schroeyden
flinterdun dwarrelden
in de lucht voor je maar stug
niet leken neer te dalen
alsof sommige delen van jezelf
bestemd zijn om eeuwig
voor je uit te drijven.

Je hoeft je verleden niet te ontkennen
je hoeft de dingen van toen niet te vergeten
ze brachten je allemaal hier
en nu en dit moment is alles
wat je nodig hebt voor een volgende stap
waarin alle meters en mijlen je vertellen
dat je nog onderweg bent
naar een uitzicht dat niet alleen zien laat
hoe ver je nog moet gaan, maar ook
hoe ver je al wist te komen

als je wilt veranderen, kijk dan
naar het pad dat je wist af te leggen
en leer van de plekken
waar je niet wilde zijn
de dunne rand aan de horizon
is geen bestemming, maar jouw uitdaging;

of je verder durft te dromen
of je verder durft te dromen

dan wat zichtbaar is.

Je eigen pad kiezen
alleen verkennen en ontdekken
brengt niet per definitie
eenzaamheid met zich mee
maar mocht je het eenzame
dan tóch ervaren, bedenk dan:

wellicht is deze leegte
wel de ruimte voor nieuwe
ontmoetingen en ervaringen.